

[Finansministeren.]

på den ene eller på den anden måde kunne få karakter af en beslutning her i det høje ting.

Det ærede medlem beklagede, forstod jeg, at ved den behandling, vi her giver omvurderingerne — altså dette, at de i en lang række tilfælde ikke skal have skattemæssige virkninger — er de nyudstykkede arealer ikke med, og jeg kan i og for sig på en vis måde dele det ærede medlems beklagelse. Men forholdet er jo ganske enkelt det, at vi har ikke noget vurderingsgrundlag for disse arealer at falde tilbage på, og det er nødvendigt at finde frem til regler for, hvorledes de til sin tid skal behandles. Om vi allerede under forhandlingerne i udvalget kan nå et stykke vej frem her, ved jeg ikke, men det kan vi da godt prøve på.

Det er rigtigt, at lovforslaget forudsætter, at ved en række ejendomshandler, som har medført opvurderinger, vil de skattemæssige virkninger ikke udeblive. Det hænger jo sammen med, at man i en række tilfælde netop ved større handler må regne med, at der er taget hensyn til grundstigningsskylden ved den købesum, der er aftalt. Hvad der friholdes, er parcelhusene, og jeg har fået det indtryk, at det navnlig er for disses vedkommende, man har ment, at der ikke var taget hensyn til grundstigningsskylden, og at der derfor i virkeligheden er præsteret en for høj købesum — eller sagt på en anden måde: grundstigningsskylden kommer oveni. Derfor kan det være rigtigt og er det efter min mening rigtigt, at der ikke i disse tilfælde bliver tale om skattemæssige virkninger. Det ærede medlem spørger så, hvorfor det samme ikke skal være tilfældet for beboelsesejendomme i øvrigt, så vidt jeg forstår altså etageejendomme, karreer o.s.v. Det er et spørgsmål, som vi har overvejet. Se, betingelsen for, at sådanne ejendomme ved handel bliver omvurderet, og at der derefter indtræder skattevirkninger, er jo, at handelen har fundet sted til en pris, der ligger mere end 75 pct. over vurderingen, og det er over for mig oplyst, at det praktisk talt aldrig finder sted for sådanne ejendomme; derfor skulle det altså simpelt hen ikke være nødvendigt at have en særlig bestemmelse for deres vedkommende.

Det ærede medlem var stærkt inde på — det var det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen også — at der ikke bliver noget provenutab ved at ophæve grundstigningsskylden fuldstændig, fordi visse beregninger viser, at efter den 13. almindelige vurdering vil de andre grundskatter give et større provenu end nu og dække ind her. Det er naturligvis rigtigt under forudsætning af, at man opererer med de promiller, der er tale om — det kan jo ingen af os på nuværende tidspunkt vide — men det må alligevel være sådan, hvordan man end vender og drejer det, at de millioner, man slipper her, de skal ind på en anden måde. Hvis vi beholder grundstigningsskylden på 1960-niveauet med det provenu, der dér er tale om, kan vi nøjes med tilsvarende mindre enten på andre ejendomsskatter eller på indkomstskatter eller på forbrugsafgifter, eller jeg havde nær sagt hvor som helst man ville vælge at tage denne lettelse.

Man kan ikke sige, at det ikke spiller nogen provenumæssig rolle. Det gør det naturligvis; for slipper man pengene på et felt, må man have dem ind på et andet, og så må man overveje, på hvilken måde byrdefordelingen nu bliver rimeligst; derfor er de bemærkninger, det ærede medlem hr. Ove Hansen i den forbindelse gjorde, ikke ligegyldige, således som man har villet fremstille det.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen spurgte så, om vi, hvis nu prisniveauet faldt, så alligevel skulle opretholde den fikserede grundskyld på 1960-niveauet. Jeg er lige ved at sige med det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen gør sig bekymring og uro for mange ting, men ét er fornødent — i dette tilfælde måske nok at holde sig til, hvad der er sandsynligt. Jeg synes ikke, det er meget sandsynligt, at prisniveauet vil falde til under 1960-niveauet, men skulle det gøre det, er det for mig en selvfølge, at grundstigningsskylden må følge med ned. Jeg synes dog, at alene det, at det ærede medlem også vil tage det med, ligesom er udtryk for, at ved diskussionen af disse ting skal man netop gøre sig bekymring og uro for så mange ting som muligt.

Det ærede medlem spurgte — og andre